

UZASADNIENIE

P. Z. został oskarżony o to, że:

W dniu 10 września 2009r. W W. z magazynu przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. oraz nieustalonym mężczyzną dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 20 sztuk długopisów marki (...), 104 sztuki T-shirtów koloru granatowego z białym logo, 19 sztuk polarów w kolorze granatowym z białym logo, 5 toreb w kolorze niebiesko szarym z białym logo, 9 sztuk MP3 2GB, 29 sztuk zegarków damskich marki C., 7 sztuk zegarków męskich marki C., 2 plecaki marki A. koloru granatowego, 249 sztuk portfeli męskich marki (...), 61 sztuk USB 4GB w brązowej skórze, 51 sztuk długopisów marki P., 18 sztuk sportowych zegarków marki C., 994 sztuki USB 4 GB o łącznej wartości 71 651,60 zł. Czym działał na szkodę firmy (...) Sp. Z o.o. ul. (...), G.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk.

P. B. został oskarżony o to, że:

W dniu 10 września 2009r. w W. z magazynu przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. Z. oraz nieustalonym mężczyzną dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 20 sztuk długopisów marki (...), 104 sztuki T – szortów koloru granatowego z białym logo, 19 sztuk polarów w kolorze granatowym z białym logo, 5 toreb w kolorze niebiesko szarym z białym logo, 9 sztuk MP3 2GB, 29 sztuk zegarków damskich marki C., 7 sztuk zegarków męskich marki C., 2 plecaki marki A. koloru granatowego, 249 sztuk portfeli męskich marki (...), 61 sztuk USB 4GB w brązowej skórze, 51 sztuk długopisów marki P., 18 sztuk sportowych zegarków marki C., 994 sztuki USB 4 GB o łącznej wartości 71.651,60 zł. Czym działał na szkodę firmy (...) Sp. Z o.o. ul. (...), G.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 21 listopada 2012 roku Sąd Rejonowy dla W. orzekł:

I. Oskarżonych P. Z. i P. B. w ramach zarzucanego im czynu uznał za winnych tego, że w dniu 10 września 2009r. w W. z magazynu przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu oraz z nieustalonym mężczyzną w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonali przywłaszczenia mienia powierzonego P. B. w postaci 20 sztuk długopisów marki (...), 104 sztuki T – shirtów koloru granatowego z białym logo, 19 sztuk polarów w kolorze granatowym w białym logo, 5 toreb w kolorze niebiesko szarym z białym logo, 9 sztuk MP3 2 GB, 29 sztuk zegarków damskich marki C., 7 sztuk zegarków męskich marki C., 2 plecaki marki A. koloru granatowego, 249 sztuk portfeli męskich marki (...), 61 sztuk USB 4 GB w brązowej skórze, 51 sztuk długopisów marki P., 18 sztuk sportowych zegarków marki C., 994 sztuki UISb 4 GB, 1 aparat totograficzny, 1 parasol, 37 sztuk smyczy, 2890 sztuk niebieskich długopisów o łącznej wartości 74 277, 53 zł czym działali na szkodę firmy (...) sp. z o.o., przy czym oskarżony P. B. czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, to jest czynu z art. 284 § 2 kk w zw. Z art. 64 § 1 kk w stosunku do oskarżonego P. B., zaś w stosunku do oskarżonego P. Z. czynu z art. 284 § 2 kk w zw. Z art. 21 § 2 kk i za to oskarżonego P. B. na podstawie art. 284 § 2 kk w zw. Z art. 64 § 1 kk skazał na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś oskarżonego P. Z. na podstawie art. 284 § 2 kk w zw. Z art. 21 § 2 kk skazał na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk, art. 73 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu P. Z. na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata i oddaje go w tym czasie pod dozór kuratora;

III. Na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonych P. B. i P. Z. solidarnie do naprawienia szkody poprzez wpłacenie na rzecz pokrzywdzonego (...) sp. z o.o. kwoty 31.017, 18 (trzydzieści jeden tysięcy, siedemnaście, 18/100) złotych;

IV. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej oskarżonemu P. B. kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności, tj. zatrzymanie w dniu 17 września 2009r.;

V. Na podstawie art. 230 § 2 kpk zabezpieczone w sprawie dowody rzeczowe w postaci płyty CD znajdującej się na k. 106 akt, koszulki foliowej z zawartością listów przewozowych, prostokątnej kartki koloru białego opisane w wykazie dowodów rzeczowych na k. 188 189 akt zwrócił pokrzywdzonemu (...) sp. z o.o., lampę halogenową V. zwrócił A. P. (1);

VI. Na podstawie art. 231 § 1 kpk pomadki opisane w wykazie dowodów rzeczowych na k. 188 – 190 akt pod pozycją 13 złożył do depozytu sądowego;

VII. Zasadził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. B. kwotę 1260,00 (jeden tysiąc, dwieście sześćdziesiąt) złotych podwyższoną o stawkę podatku VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu P. Z., zaś na rzecz adwokata A. K. (1) zasadził kwotę 1092,00 (jeden tysiąc, dziewięćdziesiąt dwa) złote poawwyższoną o stawkę podatku VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu P. B.;

VIII. Zwolnił oskarżonych P. Z. i P. B. od ponoszenia kosztów sądowych, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od wyroku złożyli obrońcy obu oskarżonych.

Apelację w imieniu P. Z. wniósł jego obrońca – adwokat A. B. – zaskarżając wyrok Sądu w całości na korzyść oskarżonego.

Na zasadzie art. 427 § 2 i 438 pkt 3 k.p.k i 440 k.p.k. wyrokowi temu zarzuciła:

1. Rażąco naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść wyroku, tj. Art. 7, 92, 410 k.p.k polegające na pominięciu istotnej w ocenie zebranych dowodów treści zeznań świadków E. W., A. K. (2), A. P. (2) jak również wyjaśnień oskarżonych P. Z. i P. B. co sprawiło, iż poczynione ustalenia faktyczne stanowią efekt nie swobodnej, lecz dowolnej oceny dowodów, opartej na okolicznościach świadczących wyłącznie na niekorzyść oskarżonego, bez rozważenia okoliczności przemawiających na jego korzyść, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia i skutkowało uznaniem oskarżonego winnym czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. Z art. 21 § 2 k.k.

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mających wpływ na jego treść przez ustalenie na podstawie nieprawdziwej oceny dowodów, że oskarżeni P. Z. i P. B. działali wspólnie i w porozumieniu i, że rola P. Z. w popełnieniu przestępstwa była jasna i wyraźnie określona, co doprowadziło do przypisania oskarżonemu P. Z. czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw z art. 21§ 2 k.k. i nałożenia na niego obowiązku naprawienia szkody solidarnie z oskarżonym P. B. na rzecz pokrzywdzonej (...) Sp. Z o.o. w kwocie 31.017, 18zł.

Na zasadzie art. 427 § 1 i 437 § 2 k.p.k. wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez odmienne orzeczenie co do istoty sprawy i uniewinnienie oskarżonego P. Z. od zarzucanego mu czynu.

Apelację w imieniu P. B. wniósł jego obrońca – adwokat A. K. (1) – zaskarżając wyrok w części dotyczącej wymiaru kary.

Na podstawie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 4 kpk przedmiotowemu wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność (surowość) wymierzonej kary pozbawienia wolności przy zastosowaniu wadliwych kryteriów jej wymiaru.

Na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 2 kpk wniósł o zmianę przedmiotowego wyroku w zaskarżonej części, poprzez wymierzenie oskarżonemu kary w mniejszym rozmiarze i zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych są niezasadne w stopniu oczywistym, żaden zaś z podnoszonych przez skarżących zarzutów nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustalenia faktyczne dokonane przez sąd I instancji, sąd okręgowy uznał za słuszne i pełne oraz przyjął je jako swoje.

Obrońca oskarżonego P. Z. zarzuciła sądowi pominięcie dowodu z zeznań świadków oraz oskarżonych, co w jej ocenie miało świadczyć o rażącym naruszeniu przepisów postępowania. Z taką konstatacją nie można się jednakże zgodzić. Zadaniem sądu była kompleksowa ocena dopuszczonych w sprawie dowodów oraz określenie stopnia ich wiarygodności. Sąd sporządził bardzo dokłąde i wyczerpujące uzasadnienie wydanego wyroku, w którym jednoznacznie wyjaśnił jego motywy. Sąd oceniając materiał dowodowy ma obowiązek kierować się swobodną oceną dowodów. Ustawa procesowa nie przewiduje wartościowania dowodów ani prymatu dowodów niekorzystnych dla oskarżonego nad dowodami przemawiającymi na jego korzyść. Sąd ma prawo dać wiarę zeznaniom świadków czy wyjaśnieniom oskarżonych złożonym w śledztwie, wbrew odmiennym depozycjom z rozprawy, bądź odwrotnie, byle swe stanowisko należycie uzasadnił. Nie jest trafny zatem zarzut obrońcy, który nie podzielając dokonanej przez sąd weryfikacji prawdziwości wypowiedzi poszczególnych słuchanych w toku procesu osób, wyraża jedynie subiektywne zdanie niezadowolonej z rozstrzygnięcia strony. Skarżący nie podniósł ewentualnych nielogiczności czy też nieprawdziwości jakimi obarczone miałyby być rozumowanie sądu meriti. Do kompetencji sądu rejonowego należało przeprowadzenie analizy wszystkich dowodów przeprowadzonych w toku postępowania i wykazanie, którym z nich i dlaczego przyznaje walor wiarygodności. W sytuacji zaś gdy sąd procedujący w tej sprawie wywiązał się z tego obowiązku powoływanie się przez obrońcę na naruszenie zasady swobodnej oceny materiału dowodowego – art.7 kpk nie jest uzasadnione.

Przeprowadzone przez sąd I instancji postępowanie dowodowe nie pozostawiło żadnych wątpliwości co do tego, że oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu oraz z trzecim nieustalonym mężczyzną, z którym spożywali też alkohol. Właściwym jest pogląd Sądu I instancji, iż współpracą objęty jest zarówno ten, kto realizuje, współdziałając z drugą osobą samodzielnie, część znamion czasownikowych czynu zabronionego, jak i ten, kto wprawdzie w wyniku podziału ról nie realizuje żadnego znamienia czasownikowego popełnianego wspólnie czynu zabronionego, ale wykonywana przez niego czynność ma istotne znaczenie dla popełnienia tego czynu. Sąd Rejonowy właściwie przyjął, iż oskarżeni akceptowali nawzajem przedsięwzięte przez siebie czynności, a takie a nie inne zachowanie P. Z. w analizowanym zdarzeniu wynikało właśnie z przyjętego podziału ról. Oskarżony ten, jak wynika jasno ze zgromadzonego materiału procesowego, już jadąc taksówką do magazynu na ul. (...) w W. pytał taksówkarza E. W. czy będzie możliwość przewiezienia paczek, oczekiwał autem na pozostałych sprawców, pomagał nosić pudełka z przedmiotami do piwnicy, płacił za kurs w obie strony, wreszcie czynił z P. B. ustalenia co do sposobu pozbycia się rzeczy i podziału zysków. Pozwala to na zasadne przyjęcie, iż czynu oskarżeni dokonali wspólnie i w porozumieniu. Z tego powodu zarzuty oskarżonego P. Z. uznać należy za chybione i nieznaające oparcia w całości materiału dowodowego.

Obrońca oskarżonego P. B. zarzucił Sądowi zastosowanie kary niewspółmiernie surowej w stosunku do popełnionego czynu. Zarzut ten nie zasługuje na uznanie. Przyznać należy rację Sądowi Rejonowemu, iż przestępstwo z art. 284 § 2 kk jest przestępstwem o wysokim stopniu społecznej szkodliwości. P. B. był zatrudniony w miejscu, skąd wynieśli i przywłaszczyli sobie mienie. Uznać należy, iż mienie to zostało powierzone P. B. i że został on obdarzony zaufaniem swojego pracodawcy. Sąd Rejonowy ponadto słusznie zauważył, iż oskarżony P. B. dopuścił się przypisywanego mu czynu w warunkach powrotu do przestępstwa. Zasadnie zatem przyjęto w wyroku, iż wobec P. B. brak jest jakiegokolwiek pozytywnej prognozy co do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości, a stopień jego zdemoralizowania uzasadnia w zupełności poddanie go oddziaływaniu w warunkach izolacji penitencjarnej. Tym samym, zarzut rażącej niewspółmierności kary uznać należy za całkowicie chybiony.

Jeśli zaś chodzi o wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego P. Z. sąd odwoławczy nie dostrzegł konieczności jej modyfikacji. Kara w ustalonym wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności wraz z orzeczoną środkami probacji nie jest rażąco surowa, wszak zarzutu tego nie podnosił skarżący.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy podnosząc nietrafność formułowanych przez skarżącego zarzutów uznał wniesiony środek odwoławczy za oczywiście bezzasadny i utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy.

W oparciu o treść art. 624 § 1 kpk P. B. i P. Z. należało zwolnić od kosztów sądowych albowiem ich uiszczenie byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów.

Wynagrodzenie obrońcy zostało przyznane zgodnie z minimalnymi stawkami za czynności adwokackie, określonymi w §2 i § 14 ust.2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku (Dz.U. 2002, nr 163, poz 1348 z późn. zm.)w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.